

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/76/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116209672
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1116209672.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov JUDr. Anny Kašajovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: Z.. S. Š., U., M., so sídlom J. XX, G., proti žalovanej: S.. O. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. X, G., o zaplatenie 938,97 eur s príslušenstvom, na odvolania žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 27. marca 2019 č.k. 15C 54/2016-53, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v napadnutej časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 938,97 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 562,90 eur od 01.01.2015 do zaplatenia a zo sumy 376,07 eur od 07.08.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok); v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol (druhý výrok); a o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78% (tretí výrok).

2. V odôvodnení tohto rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou, ktorá mu bola doručená dňa 03.05.2016, domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 938,97 eur a úroku z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 562,90 eur od 01.01.2015 do zaplatenia a vo výške 8,05 % ročne zo sumy 376,07 eur od 07.08.2015 do zaplatenia, a náhrady trov konania. Poznamenal, že pôvodne rozhodol o žalobe žalobcu platobným rozkazom č.k. 15C 54/2016-27 zo dňa 04. 10.2017, ktorým jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel. Nakoľko však žalovaná podala voči danému platobnému rozkazu v lehote odpor s odôvodnením, platobný rozkaz v celom rozsahu zrušil. Uviedol, že žalobca podanie žaloby odôvodnil tým, že medzi ním a žalovanou vznikol právny vzťah na základe plnej moci, ktorú mu žalovaná udelila na právne zastupovanie jej osoby vo veciach vedených na súde prvej inštancie pod sp. zn. 10C 203/2014 a sp. zn. 12C 172/2011. Za poskytnuté právne služby požadoval od žalovanej odmenu, ktorú jej vyfakturoval faktúrou č. XX/XX/XXXX a faktúrou č. VII. 15. Uviedol, že obe faktúry žalovaná riadne prevzala (faktúru č. XX/XX/XXXX dňa 18.11.2014 a faktúru č. VII. 15 dňa 03.08.2015), avšak neuhradila. Dňa 03.11.2015 mu zaslala reklamáciu oboch faktúr, na čo jej dňa 18.11.2015 odpovedal, že reklamácie neakceptuje z dôvodu ich oneskoreného podania. Následne žalovaná opakovane reklamovala faktúry listami zo dňa 05.01.2016 a zo dňa 17.02.2016, a dňa 22.02.2016 mu vrátila vystavené faktúry bez úhrady. Trval na tom, že obe vyššie uvedené faktúry boli žalovanej riadne doručené a obsahujú všetky zákonom stanovené náležitosti. Poznamenal, že zo strany žalovanej došlo k viacerým nedôvodným listom označeným ako „reklamácie“, a to za účelom oddialenia alebo úplného zmarenia úhrady predmetných faktúr. Pokiaľ ide o vrátenie sporných faktúr, ktoré mu žalovaná vrátila až listovou zásielkou zo dňa 22.02.2016, uviedol, že tieto mu neboli vrátené včas, pretože žalovaná mu ich vrátila až po urgencii nevykonanej úhrady. Poukázal tiež na to, že žalovaná relevantným spôsobom nespochybnila právne úkony uvedené vo faktúrach, ale práve naopak vo svojich písomných vyjadreniach poskytnutie týchto úkonov jeho

osobou potvrdila. Mal za to, že žalovaná chcela svojim konaním iba kompenzovať neúspech v súdnych konaniach, za ktorých výsledok však on nenesie žiadnu zodpovednosť. Poznamenal, že v prípade, ak bola žalovaná presvedčená o jeho zodpovednosti za výsledok daných súdnych konaní, mala sa obrátiť na Slovenskú advokátsku komoru s podnetom na prešetrenie veci, čo však neurobila. Ďalej poukázal aj na skutočnosť, že žalovaná bola na súde zákonnou sudkyňou upozornená na možnosť uloženia poriadkovej pokuty pre rušenie priebehu súdneho konania, čo je uvedené v zápisnici. Pokiaľ ide o právne konzultácie poskytnuté v súvislosti s právnym zastupovaním žalovanej, uviedol, že boli riadne špecifikované, konkrétne malo ísť o konzultácie dňa 12.01.2015 o 13:00, dňa 22.06.2015 o 16:00 a dňa 24.06.2015 o 12:00. Ako dôkaz označil faktúru č. VII. 15 a faktúru č. XX/XX/XXXX, list žalovanej zo dňa 22.02.2016 - vrátenie faktúr, reklamácia faktúry č. VII 15 zo dňa 03.11.2015, opätovná reklamácia faktúr zo dňa 17.02.2016. Súčasne navrhol doplniť dokazovanie oboznámením sa so spisom súdu prvej inštancie sp. zn. 10C 203/2014 a sp. zn. 12C 172/2011. Žalovaná v odpore zo dňa 13.11.2017 uviedla, že nepopiera vzťah, ale sponchyňuje výšku žalovanej sumy. Ďalej v priebehu konania uviedla, že faktúru č. XX/XX/XXXX žalobcovi už zaplatila, a to vkladom na účet dňa 21.11.2014. Vo vzťahu k faktúre č. VII. 15 poznamenala, že túto neuhradila z dôvodu, že nepoznala číslo účtu, na ktoré mala žalobcovi plniť. Ako dôkazy označila a predložila reklamáciu faktúry č. VII. 15 a úradný záznam zo dňa 21.11.2014.

3. Na pojednávaní dňa 27.03.2019, ktorého sa strany sporu nezúčastnili a požiadali, aby sa rozhodlo v ich neprítomnosti, vykonal dokazovanie, z ktorého zistil nasledujúci skutkový stav: Faktúrou č. VII. 15 vystavenou dňa 31.07.2015 žalobcom ako dodávateľom vyúčtoval žalobca žalovanej ako odberateľovi sumu za dodanie služby vo výške 376,07 eur. Súčasť faktúry tvoril aj popis realizovaných úkonov právnej služby: účasť na pojednávaní dňa 17.10.2014, 01.07.2015, prevzatie a príprava právneho zastúpenia, 3-krát osobná konzultácia vrátane režijného paušálu. Jeden úkon právnej služby predstavoval podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. 69,91 eur. Faktúrou č. XX/XX/XXXX vystavenou dňa 18.11.2014 žalobcom ako dodávateľom vyúčtoval žalobca žalovanej ako odberateľovi sumu za dodanie služby vo výške 562,90 eur. Súčasť faktúry tvoril popis realizovaných siedmich úkonov právnej služby za zastupovanie v dvoch právnych veciach, vrátane režijného paušálu (7-krát), pričom jeden úkon právnej služby predstavoval podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. 69,91 eur. Faktúru č. XX/XX/XXXX zo dňa 03.11.2015 žalovaná reklamovala z dôvodu, že ju zaplatila už v decembri 2014, a tiež z dôvodu, že žalobca nevypočítal správne tarifnú odmenu, nakoľko nezohľadnil skutočnosť, že v konaniach, v ktorých ju zastupoval, išlo o spotrebiteľský spor. V reklamacii faktúry č. VII. 15 zo dňa 03.11.2015 žalovaná uviedla, že faktúra jej bola doručená už v auguste 2015, avšak až neskôr sa dostala k tomu, aby si prečítala vyhlášku č. 655/2004 Z.z.. Danú faktúru reklamovala z dôvodu, že jej bola opakovane vyfakturovaná odmena za prevzatie právneho zastúpenia, ktoré jej bolo fakturované už vo faktúre č. XX/XX/XXXX, a tiež z dôvodu, že nesúhlasila s počtom fakturovaných konzultácií (3-krát), pretože sa uskutočnila len jedna konzultácia. Z úradného záznamu zo dňa 20.11.2014 ďalej zistil, že dňa 20.11.2014 sa žalovaná dostavila do kancelárie žalobcu s tým, že jej nebola doručená faktúra, ktorú mala uhradiť. V daný deň si preto u žalobcu osobne prevzala požadovanú faktúru. Pod datovaním a podpisom žalobcu bola poznámka o tom, že faktúra (bez bližšieho určenia) bola uhradená.

4. Vec posúdil právne podľa ust. § 24 ods. 1 až 3 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“), § 1 ods. 1 až 3, § 2 ods. 2, § 6, § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. b), § 13a ods. 1 písm. a), c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“), § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinného od 01.02.2013 a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná v časti o zaplatenie sumy 938,97 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 562,90 eur od 01.01.2015 do zaplatenia a zo sumy 376,07 eur od 07.08.2015 do zaplatenia, žalobe preto v tejto časti vyhovel, a nedôvodná v časti prevyšujúcej priznanú výšku ročných úrokov z omeškania, preto ju v prevyšujúcej časti zamietol. V prvom rade skonštatoval, že žalobca sa domáhal od žalovanej titulom poskytnutia právnych služieb zaplatenia sumy 938,97 eur, ktorú jej vyúčtoval faktúrou č. VII. 15 zo dňa 31.07.2015, splatnou dňa 06.08.2015 a znejúcou na sumu 376,07 eur, a faktúrou č. XX/XX/XXXX zo dňa 18.11.2014 vystavenou na sumu 562,90 eur a splatnou v lehote 5 dní. Na základe vykonaného dokazovania považoval medzi stranami sporu za nesporné, že od roku 2014 žalobca právne zastupoval žalovanú vo viacerých súdnych konaniach (okrem iného aj v konaniach vedených pod sp. zn. 10C 203/2014 a 12C 172/2011) na základe ňou písomne udelenej plnej moci. Za poskytnuté právne služby žalovanej vyfakturoval a zaslal faktúry č. XX/XX/XXXX a č. VII. 15, ktoré jej boli riadne písomne doručené, a to faktúra č. XX/XX/XXXX listom zo dňa 18.11.2014 a faktúra č. VII. 15 listom zo dňa 03.08.2015. Predmetné faktúry podľa jeho posúdenia obsahovali všetky zákonom stanovené

náležitosti. Ďalej považoval za nesporné, že žalovaná oneskorene vrátila žalobcovi dané faktúry, keďže mu ich vrátila až listovou zásielkou zo dňa 22.02.2016 po urgencii nevykonanej úhrady, a oneskorene tiež predmetné faktúry 03.11.2015 reklamovala. Obranu žalovanej, v ktorej uviedla, že faktúru č. XX/XX/XXXX už žalobcovi uhradila a opakovanou úhradou danej faktúry by sa žalobca bezdôvodne obohatil, vyhodnotil ako nedôvodnú z dôvodu, že úhradu tejto faktúry sa jej nepodarilo v konaní preukázať, nakoľko dôkaz o tom, že faktúru č. XX/XX/XXXX zaplatila žalobcovi v novembri 2014 prevodom na účet (výpis z účtu) nepredložila, a z úradného záznamu ňou predloženého na podporu tvrdenia o úhrade danej faktúry zase nevyplýva, k úhrade akej faktúry a kedy došlo. Uviedol, že z listiny vyplýva, že žalobca vytlačil žalovanej na počkanie dňa 20.11.2014 bližšie neurčenú faktúru s tým, aby mu ju dňa 21.11.2014 uhradila. Vychádzajúc z poznámky, v ktorej bolo uvedené, že faktúra (nevedno aká) bola následne (nevedno kedy) uhradená, vyhodnotil, že táto nemohla preukázať tvrdenie žalovanej o zaplatení faktúry č. XX/XX/XXXX. Pokiaľ ide o faktúru VII. 15, ku ktorej sa žalovaná vyjadrila, že ako náhle bude vedieť číslo účtu, na ktoré má plniť, uhradí ju, vychádzajúc z tohto jej vyjadrenia ustálil, že žalovaná nárok žalobcu na úhradu faktúry č. VII. 15 nerozporovala. Jej námietku o nemožnosti plnenia z dôvodu, že nemala vedomosť o čísle účtu, na ktoré mala žalobcovi danú faktúru uhradiť, vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko na faktúre č. VII. 15, ktorá jej bola riadne doručená, číslo účtu žalobcu bolo uvedené. Okrem toho uviedol, že sama žalovaná vo svojich podaniach opakovane tvrdila, že na účet žalobcu ako advokáta už uhradila dňa 21.11.2014 faktúru č. X/XX/XXXX, považoval preto za nepochybné, že číslo účtu žalobcu ako advokáta jej bolo známe, na základe čoho mohla plniť riadne a včas. Keďže žalovaná žalobcovi za poskytnuté právne služby vo veciach vedených pod sp. zn. 10C 203/2014, resp. 12C 172/2011 do vypovedania plnej moci v roku 2015 nezaplatila, a to aj napriek tomu, že žalobca si vyúčtoval nedoplatok na poskytnutých právnych službách len vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny podľa tarifnej hodnoty vecí a podľa počtu úkonov právnej služby, na ktorý má zákonný nárok, dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v časti vyúčtovanej odmeny vo výške 938,97 eur dôvodná, preto mu túto odmenu priznal. Pokiaľ ide o ročný úrok z omeškania, ktorý si žalobca uplatnil vo výške 9,05% ročne zo sumy 562,90 eur od 01.01.2015 do zaplatenia a vo výške 8,05% ročne zo sumy 376,07 eur od 07.08.2015 do zaplatenia, tento mu vzhľadom na deň, kedy sa žalovaná dostala s plnením do omeškania, t.j. deň nasledujúci po splatnosti faktúr (07.08.2015 a 24.11.2014) priznal za ním uplatnené obdobie podľa § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Zb. vo výške 5,05% a v prevyšujúcej časti požadovaných úrokov z omeškania žalobu zamietol.

5. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p., a keďže žalobca bol z pôvodne uplatneného nároku vo výške 1.265 eur (vrátane príslušenstva ku dňu rozhodnutia) úspešný v časti 1.128 eur, vzhľadom na mieru jeho čistého úspechu v konaní 78% (89% úspech - 11% neúspech) mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti vyhovujúcej časti tohto rozsudku a časti, ktorou bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania, podala žalovaná riadne a včas odvolanie, a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie podala z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mala za to, že súd prvej inštancie si nedostatočne prečítal úradný záznam, ktorý mu predložila, a na ktorom je napísané, že dňa 21.11.2014 vykonala vklad na účet, pričom v poznámke sa píše, že faktúra bola následne uhradená. Podľa jej názoru z tohto úradného záznamu vyplýva, kedy došlo k úhrade, keďže je tam napísané: „vykonala vklad na účet dňa 21.11.2014“. Konkrétne uviedla, že išlo o úhradu faktúry č. XX/XX/XXXX zo dňa 18.11.2014, pretože faktúra č. VII. 15 bola vystavená až dňa 31.07.2015. Na účet žalobcu bola tak zaplatená suma vo výške 562,90 eur, čiže faktúra č. XX/XX/XXXX zo dňa 18.11.2014. V tejto súvislosti poznamenala, že žalobca si mal najskôr skontrolovať svoj účet a nežiadať od nej duplicitnú úhradu už vykonanej platby. Na základe uvedeného a vzhľadom na platnú legislatívu, podľa ktorej nemôže advokát sám sebe účtovať trovy právneho zastúpenia, napadla odvolaním aj výrok o trovách konania. Ako dôkazy označila a predložila: úradný záznam M. Z.. S. Š., U., zo dňa 20.11.2014, faktúry č. XX/XX/XXXX zo dňa 18.11.2014 a č. VII. 15 zo dňa 31.07.2015, príkaz na úhradu I. zo dňa 30.11.2014 na číslo účtu žalobcu znejúci na sumu 462,90 eur a potvrdenie I. o vklade hotovosti 100 eur zo dňa 21.11.2014 na číslo účtu žalobcu (č.l. 72 až 79 súdneho spisu).

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že v danom prípade ide o prekážku rozhodnutej veci, nakoľko súd prvej inštancie rozhodol vo veci samej rozsudkom pre zmeškanie č.k. 15C 54/2016-53 zo dňa 27.03.2019 (napadnutý rozsudok), v ktorom ide o totožný okruh účastníkov a totožný predmet sporu. Ďalej poukázal na to, že žalovaná viacnásobne nereagovala na výzvy súdu a nebola prítomná na predchádzajúcich pojednávaniach, neúčast' na ktorých ani neospravedlnila. Vzhľadom na uvedené navrhol pripojiť vyššie uvedený rozsudok a obsah príslušného spisu. Zároveň poznamenal, že daný rozsudok vykazuje vyznačenie doložky právoplatnosti a vykonateľnosti. Na základe uvedeného navrhol odvolanie žalovanej ako oneskorené, nedôvodné a právne irelevantné odmietnuť a jemu priznať trovy konania v rozsahu 100%.

8. Žalovaná v odvolacej replike zotrvávajúc na skutočnostiach uvedených v odvolaní zdôraznila, že žalobca prijal od nej sumu v celkovej výške 562,90 eur, čo bolo evidentné z pripojených potvrdení o úhrade z I. G., a aj napriek tomu žiada od nej opätovne zaplataenie tejto sumy. V tejto súvislosti poznamenala, že sám žalobca potvrdil prijatie danej sumy úradným záznamom zo dňa 20.11.2014, ktorý jej následne zaslal. Pokiaľ ide o odvolanie, trvala na tom, že ho podala v zákonnej lehote, a preto rozsudok nenadobudol právoplatnosť. Uviedla tiež, že jej neúčast' na pojednávaní bola vždy náležite ospravedlnená, nakoľko ospravedlnenie je súčasťou spisu 15C 54/2015. Opätovne predložila listinné dôkazy, ktoré už skôr pripojila k odvolaniu.

9. Žalobca v odvolacej duplike opäť zdôraznil, že vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom pre zmeškanie žalovanej, nakoľko žalovaná sa nedostavila na pojednávanie aj napriek riadne doručenému predvolaniu. K tvrdeniam žalovanej uviedol, že tieto sa podľa jeho názoru nevzťahujú na predmetnú právnu vec, ale na inú právnu vec, ktorá bola riešená v roku 2014. Platby, na ktoré poukázala žalovaná, podľa jeho názoru nemajú súvis s danou právnou vecou, t.j. uplatneným nárokom za poskytnuté právne služby vo výške žalovanej istiny. Pokiaľ ide o úradný záznam, ktorý vystavil dňa 20.11.2014, uviedol, že tento sa vzťahuje na skoršiu uzavretú vec. Nepovažoval preto za pravdivé tvrdenie žalovanej, že ide o duplicitnú fakturáciu. Zároveň dal do pozornosti skutočnosť, že nekonštruktívny prístup žalovanej počas prejednávania veci viedol k tomu, že žalovaná bola zo strany súdu viackrát upozornená na uloženie poriadkovej pokuty. Vyjadrenie žalovanej považoval tak v celom rozsahu za právne irelevantné.

10. Žalovaná v nasledujúcom vyjadrení k odvolacej duplike žalobcu s poukazom na čl. 53 súdneho spisu, kde sa nachádza rozsudok v mene Slovenskej republiky zo dňa 27.03.2019 a nie rozsudok pre zmeškanie, uviedla, že v danej veci nebolo rozhodnuté rozsudkom pre zmeškanie. Ďalej zdôraznila, že nemá vedomosť o tom, že by žalobcovi podpísala ešte inú plnú moc, na základe ktorej by bola povinná zaplatiť mu za právne služby. Dodala, že ho splnomocnila len v jednej veci, a to veci vedenej na súde prvej inštancie pod sp. zn. 12C 172/2011. Ako dôkaz označila a predložila plnú moc zo dňa 15.10.2014. Trvala na tom, že žalobca jej vystavil len dve faktúry: faktúru č. XX/XX/XXXX zo dňa 18.11.2014 a faktúru č. VII. 15 zo dňa 31.07.2015. Faktúru č. XX/XX/XXXX zo dňa 18.11.2014 na sumu vo výške 562,90 eur zaplatila vkladom na účet Z.. S. Š. dňa 21.11.2014 vo výške 100 eur, ktorý bol zrealizovaný v hotovosti (poukázala na potvrdenie I. o vklade hotovosti zo dňa 21.11.2014), a prevodom sumy 462,90 eur na jeho účet dňa 01.12.2014 (odkázala na potvrdenie I. o zrealizovaní transakcie zo dňa 30.11.2014), spolu suma 562 90 eur. Ostatné vyjadrenie žalobcu považovala za irelevantné z dôvodu, že nemajú súvislosť s predmetným konaním.

11. Žalobca vo svojom záverečnom vyjadrení zotrval na doposiaľ ním už skôr uvedených skutočnostiach a navyše predložil len zápisnicu o pojednávaní zo dňa 27.03.2019, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok, z ktorej podľa jeho názoru vyplývajú ním uvedené tvrdenia.

12. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi žalovanou podaného odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (ktorou bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 938,97 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 562,90 eur od 01.01.2015 do zaplataenia a zo sumy 376,07 eur od 07.08.2015 do zaplataenia) a v napadnutej časti týkajúcej sa trov konania (ktorou bol žalobcovi voči žalovanej priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78%), preskúmal tiež procesný postup, ktorý predchádzal vydaniu tohto rozsudku; prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je plne dôvodné, a že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutých častiach zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu rozsudku, trpí

vážnymi nedostatkami, ktoré nemožno odstrániť v odvolacom konaní, a pre ktoré nemôže obstať v napadnutých častiach ani preskúmaný rozsudok.

13. Podľa ust. § 470 ods. 1 C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

14. Odňatím možnosti konať pred súdom a porušením práva na spravodlivý súdny proces je taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa sporovej strane znemožní realizácia jej procesných práv, ktoré jej zákon priznáva za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým znemožnil strane sporu uskutočňovať jej patriace procesné práva. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je tiež právo strany sporu, ako aj iného zainteresovaného subjektu na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (I. ÚS 117/07).

15. Podľa čl. 6 ods. 1 C.s.p., strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu.

Podľa ust. § 290 C.s.p., spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

Podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 292 C.s.p., súd pri prvom procesnom úkone vo vzťahu k spotrebiteľovi vhodným spôsobom spotrebiteľa poučí o

a) možnosti zastúpenia,
b) jeho procesných právach a povinnostiach nielen v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti, ale poučí ho aj o dôkazoch, ktoré je potrebné predložiť, o možnosti podať návrh na neodkladné opatrenie alebo zabezpečovacie opatrenie a o iných možnostiach potrebných na účelné uplatnenie alebo bránenie jeho práv.

Podľa ust. § 295 C.s.p., súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

16. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa podanou žalobou domáha v postavení advokáta od žalovanej ako bývalej klientky, ktorú právne zastupoval v súdnych konaniach vedených na súde prvej inštancie pod sp. zn. 10C 203/2014 a 12C 172/2011 (o určenie neplatnosti zmluvy o výkone správy uzavretej podľa § 8a zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov) na základe splnomocnenia zo dňa 15.10.2014, zaplattenia sumy 938,97 eur s príslušenstvom, vyfakturovanej žalovanej faktúrami č. XX/XX/XXXX a č. VII. 15 za poskytnuté služby právnej pomoci. Za účelom preukázania uplatneného nároku predložil: faktúru č. XX/XX/XXXX zo dňa 18.11.2014 znejúcu na sumu 562,90 eur, splatnú v lehote 5 dní, ktorou si vyúčtoval cenu za poskytnuté právne služby; faktúru

č. VII. 15 zo dňa 31.07.2015 znejúcu na sumu 376,07 eur, splatnú dňa 06.08.2015, ktorou si vyfakturoval cenu za 6 úkonov právnej služby; reklamácie faktúr žalovanej a svoje stanovisko k týmto reklamáciám. Na základe predložených listinných dôkazov vydal súd prvej inštancie dňa 04.10.2017 platobný rozkaz č.k. 15C 54/2016-27, ktorým žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Spolu s platobným rozkazom doručil súd prvej inštancie žalovanej aj žalobu s prílohami a procesné poučenie (doručenka na č.l. 29 súdneho spisu). Z príslušnej doručky však nie je zrejmé, aké procesné poučenie bolo žalovanej spolu so žalobou a platobným rozkazom doručené, či všeobecné poučenie o procesných právach a povinnostiach strán sporu, alebo osobitné procesné poučenie určené pre spotrebiteľa, ktoré presahuje vzhľadom na súdnu ochranu spotrebiteľa ako slabšej strany sporu rámec všeobecného poučenia. Proti platobnému rozkazu podala žalovaná včas vecne odôvodnený odpor, v ktorom uviedla, že nesúhlasí s výškou žalovanej sumy, pričom zdôraznila, že túto viackrát u žalobcu reklamovala. Nesúhlasila tiež s výrokom o trovách konania, a to z dôvodu, že medzi ňou a žalobcom ide o spotrebiteľský vzťah. Následne doručila súdu prvej inštancie úradný záznam žalobcu zo dňa 20.11.2014, z ktorého podľa jej názoru vyplýva zaplatenie príslušnej (bližšie nedefinovanej) faktúry žalobcovi. Z obsahu tohto úradného záznamu vyplýva, že dňa 20.11.2014 sa žalovaná dostavila do kancelárie žalobcu s tým, že jej nebola od neho doručená (bližšie nešpecifikovaná) faktúra, ktorej úhradu od nej požadoval. Z toho dôvodu jej žalobca danú faktúru nanovo vytlačil. Podľa záznamu mala žalovaná uskutočniť úhradu tejto faktúry vkladom na účet dňa 21.11.2014. V poznámke nachádzajúcej sa na konci tohto záznamu bolo uvedené, že (bližšie nešpecifikovaná) faktúra bola následne (nie je uvedené kedy konkrétne) uhradená. Po doručení odporu žalovanej, ktorý vyhodnotil súd prvej inštancie správne ako včas podaný a vecne odôvodnený, však súd prvej inštancie v rozpore s ust. § 267 ods. 3 a 4 C.s.p. platobný rozkaz nezrušil a vo veci nariadil na deň 14.12.2018 pojednávanie. Z doručky na č.l. 36 súdneho spisu preukazujúcej doručenie poučenia a predvolania na pojednávanie nariadené na deň 14.12.2018 žalovanej a z poučenia o procesných právach a povinnostiach strán sporu, zažurnalizovaného na nasledujúcom č.l. 38 súdneho spisu, odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie doručil žalovanej spolu s predvolaním na pojednávanie všeobecné poučenie o procesných právach a povinnostiach strán sporu. Napokon daný spor bez zrušenia platobného rozkazu postupom v zmysle ust. § 267 ods. 3 a 4 C.s.p. rozhodol na pojednávaní dňa 27.03.2019 rozsudkom, ktorým žalobe žalobcu s výnimkou časti uplatneného príslušenstva vyhovel a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78%. V odôvodnení tohto rozsudku skonštatoval, že žalobcom predloženými listinnými dôkazmi mal preukázanú dôvodnosť žalovanej sumy uplatnenej titulom odmeny vyfakturovanej za žalovanej poskytnuté právne služby, a tiež to, že žalovaná príslušné faktúry reklamovala oneskorene. Pokiaľ ide o procesnú obranu žalovanej a ňou predložený listinný dôkaz - úradný záznam žalobcu zo dňa 20.11.2014, z ktorého malo vyplývať, že žalobcovi uhradila určitú faktúru, tieto vyhodnotil ako irelevantné z dôvodu, že z úradného záznamu nebolo zrejmé, kedy a aká faktúra bola žalovanou uhradená. Žalobcovi preto priznal žalovanú sumu v celom uplatnenom rozsahu.

17. Vo vzťahu k procesnému postupu súdu považuje odvolací súd prioritne za potrebné uviesť, že na procesný postup súdu prvej inštancie v konaní má významný vplyv povaha (charakter) prejednávaneho sporu a postavenie sporových strán, pretože v prípade zistenia, že ide o spor s ochranou slabšej strany (t.j. spotrebiteľský spor, antidiskriminačný spor, individuálny pracovnoprávny spor - viď druhá hlava tretej časti C.s.p.), je súd povinný v konaní v zmysle princípu ochrany slabšej strany vyjadreného v čl. 6 ods. 1 C.s.p. s cieľom vyváženia prirodzene nerovnovážneho postavenia strán sporu uplatniť osobitné procesné postupy, ktoré sú divergentné od všeobecných procesných inštitútov sporového konania, pretože v opačnom prípade by nebol naplnený účel sporového konania, ktorým je spravodlivá a rýchla ochrana porušených alebo ohrozených subjektívnych práv. Z uvedeného je tak zrejmé, že procesný postup súdu v každom jednotlivom prípade závisí od povahy sporu a postavenia sporových strán. Za účelom realizácie správneho procesného postupu vo veci je tak súd povinný v prvom rade skúmať, či v danej veci ide o niektorý zo sporov s ochranou slabšej strany, a v prípade pozitívneho zistenia uplatniť v konaní osobitné procesné postupy upravené v C.s.p.. Jedným druhom zo skupiny sporov s ochranou slabšej strany, teda sporov, v ktorých je súd povinný aplikovať odlišné procesné postupy od všeobecného sporového konania (upravené v druhej hlave tretej časti C.s.p.), sú spotrebiteľské spory, ktoré Civilný sporový poriadok definuje ako spory medzi dodávateľmi a spotrebiteľmi vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, pričom vychádza z hmotnoprávnej úpravy (Občianskeho zákonníka), ktorá pokrýva definičné znaky tejto skupiny sporov. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva, a to bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení

spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (viď § 52 Občianskeho zákonníka).

18. Keďže v danom prípade poskytol žalobca ako advokát vykonávajúci v zmysle zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii slobodné povolanie v rámci výkonu svojej profesijnej činnosti (ako špecifického druhu podnikania) žalovanej ako fyzickej osobe na súkromné účely (zastupovanie v civilnom spore o určenie neplatnosti zmluvy o výkone správy) na základe ňou udelenej plnej moci právnu službu za odmenu, je nepochybné, že naplnil zákonné znaky definície dodávateľa podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Z plnej moci, ktorú udelila žalovaná žalobcovi na zastupovanie vo vyššie uvedenom súdnom konaní, vyplýva, že žalovaná ju udelila žalobcovi - poskytovateľovi (dodávateľovi) právnych služieb ako fyzická osoba na súkromný účel, pričom pri jej udelení a počas jej platnosti nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, prípadne inej podnikateľskej činnosti. Vychádzajúc z definície spotrebiteľa uvedenej v ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka je tak zrejmé, že žalovaná má v právnom vzťahu, ktorý vznikol medzi ňou a žalobcom na základe ňou udelenej plnej moci, postavenie spotrebiteľa. Dohoda o zastúpení, ktorá vznikla medzi žalobcom v postavení dodávateľa a žalovanou v postavení spotrebiteľa, potom taktiež nepochybne napĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy uvedené v ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto je potrebné ju považovať za spotrebiteľskú zmluvu. Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na definíciu spotrebiteľského sporu uvedenú v ust. § 290 C.s.p. dospel odvolací súd k jednoznačnému záveru o tom, že spor, ktorý medzi stranami vznikol, je spor spotrebiteľský.

19. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však odvolací súd nezistil, že by sa súd prvej inštancie zaoberal povahou daného sporu a postavením strán sporu, i keď žalovaná v jednotlivých vyjadreniach viackrát tvrdila, že má postavenie spotrebiteľa. Opomenutie skúmania tejto pre procesný postup súdu vo veci významnej otázky, prípadne neposúdenie prejednávaneho sporu ako spotrebiteľského viedlo potom k viacerým závažným procesným pochybeniam na strane súdu prvej inštancie. Najpodstatnejšie pochybenie predstavovala skutočnosť, že súd prvej inštancie neuplatnil v konaní osobitné procesné postupy upravené ustanoveniami o spotrebiteľských sporoch (§ 290 až § 300 C.s.p.). Konkrétne vo vzťahu k žalovanej ako spotrebiteľovi neuplatnil podľa ust. § 292 C.s.p. rozšírenú poučovaciu povinnosť, a teda pri prvom procesnom úkone ju vhodným spôsobom nepoučil o možnosti jej zastúpenia a o jej procesných právach a povinnostiach nielen v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti, ale aj o dôkazoch, ktoré je potrebné predložiť, o možnosti podať návrh na neodkladné opatrenie alebo zabezpečovacie opatrenie a o iných možnostiach potrebných na účelné uplatnenie alebo bránenie jeho práv. Z predloženého spisu mal odvolací súd nesporne preukázané, že súd prvej inštancie poučil žalovanú len v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti, čo nebolo vzhľadom na jej postavenie spotrebiteľa postačujúce a ani správne a v súlade so zákonom. Rovnako pokiaľ ide o dokazovanie, odvolací súd zdôrazňuje, že v prípade nejednoznačného preukázania určitej skutočnosti, prípadne existencie pochybností o pravdivosti určitého skutkového tvrdenia v spotrebiteľských sporoch mal súd prvej inštancie v zmysle ust. § 295 C.s.p. možnosť vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ (žalovaná) nenavrhol, ak to bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie bol aj bez návrhu oprávnený taký dôkaz obstaráť alebo zabezpečiť. V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť na úradný záznam žalobcu zo dňa 20.11.2014 predložený žalovanou ako dôkaz preukazujúci jej tvrdenie o zaplatení nešpecifikovanej faktúry žalobcovi, ktorý súd prvej inštancie nepovažoval za relevantný dôkaz, nakoľko z neho nebolo zrejmé kedy a k úhrade akej faktúry zo strany žalovanej došlo, a konštatuje, že súd prvej inštancie mohol odstrániť nejasnosť a pochybnosti o pravdivosti týchto neurčitých tvrdení žalovanej, ako aj neurčitosť úradného záznamu žalobcu obstaraním a vykonaním ďalších relevantných listinných dôkazov z úradnej moci podľa ust. § 295 C.s.p., a to napr. výzvou žalovanej na predloženie výpisov z jej účtu, prípadne potvrdení o transakciách alebo vkladoch žalovanej sumy alebo jej časti na účet žalobcu, a.i.. Okrem uvedeného odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie bol povinný žalovanú riadne poučiť o dôkazoch, ktoré bolo potrebné predložiť, už v rámci rozšírenej poučovacej povinnosti podľa ust. § 292 písm. b) C.s.p. pri prvom procesnom úkone voči jej osobe, čo však neurobil, nakoľko daný spor neposúdil ako spotrebiteľský. Pokiaľ by súd prvej inštancie prejednávajú vec správne špecifikoval ako spotrebiteľský spor, a správne by aplikoval aj vyššie uvedené osobitné procesné postupy určené pre spotrebiteľské spory (a v rámci nich žalovanú riadne poučil o potrebe predloženia konkrétnych listinných dôkazov, prípadne ju sám vyzval na ich predloženie podľa § 295 C.s.p.), je nepochybné, že žalovaná by listinné dôkazy preukazujúce zaplatenie faktúry č. XX/XX/XXXX zo dňa 18.11.2014 znejúcej na sumu 562,90 eur (t.j. príkaz na úhradu I. zo dňa 30.11.2014 na číslo účtu žalobcu znejúci na sumu 462,90 eur a potvrdenie I. o vklade hotovosti vo výške 100 eur zo

dňa 21.11.2014 na číslo účtu žalobcu), ktoré doručila až v odvolacom konaní, a ktoré majú významný vplyv pre meritórne rozhodnutie veci, predložila už skôr súdu prvej inštancie. V dôsledku toho, že súd prvej inštancie neposúdil prejednávany spor ako spotrebiteľský, v konaní neuplatnil osobitné procesné postupy podľa ust. § 290 až § 300 C.s.p. a žalovanej ako slabšej strane sporu (spotrebiteľovi) neposkytol zvýšenú ochranu, ktorú je na základe čl. 6 ods. 1 C.s.p. oprávnene prináleží. Vychádzajúc z uvedených nedostatkov je potom zrejmé, že celý procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku, je nesprávny a nezákonný. Odvolací súd dospel preto k záveru, že žalovanej bolo týmto nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie výrazne znemožnené v konaní riadne a včas uplatňovať prostriedky procesnej obrany, a teda v plnej miere brániť svoje práva, čím došlo nesporne k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces. Z týchto dôvodov vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalovanej ako dôvodné.

20. Vzhľadom na skutočnosť, že tento nedostatok nie je možné v zmysle zásady dvojinštančnosti konania v odvolacom konaní napraviť (celý procesný postup súdu prvej inštancie bol nesprávny a odvolací súd nemôže v rámci svojej preskúmvacej právomoci suplovať celé prvoinštančné konanie), odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v napadnutej závislej časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie v prvom rade postupom v zmysle ust. § 267 ods. 3, 4 C.s.p. zrušiť platobný rozkaz na čl. 27 súdneho spisu, a následne vychádzajúc z odvolacím súdom vyššie vysloveného právneho názoru o spotrebiteľskom charaktere prejednávaného sporu tento nanovo prejednať a rozhodnúť, v konaní uplatniť osobitné procesné postupy podľa ust. § 290 až § 300 C.s.p. a v zmysle nich žalovanú opätovne procesne poučiť na základe rozšírenej poučovacej povinnosti podľa ust. § 292 C.s.p.. Pri posudzovaní dôvodnosti výšky žalovanej sumy bude úlohou súdu prvej inštancie taktiež starostlivo prihliadať na všetky listinné dôkazy predložené žalovanou nielen v prvoinštančnom, ale aj v odvolacom konaní, ktorými preukázala úhradu faktúry č. XX/XX/XXXX. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie zároveň riadne v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodní. Právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie viazaný (ust. § 391 ods. 2 C.s.p.).

21. O nároku na náhradu trov (aj tohto odvolacieho) konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (ust. § 396 ods. 3 v spojení s 262 ods. 1 C.s.p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).